

Levenslessen op het Klein Seminarie

De Stentor haalt herinneringen op met lezers (slot).

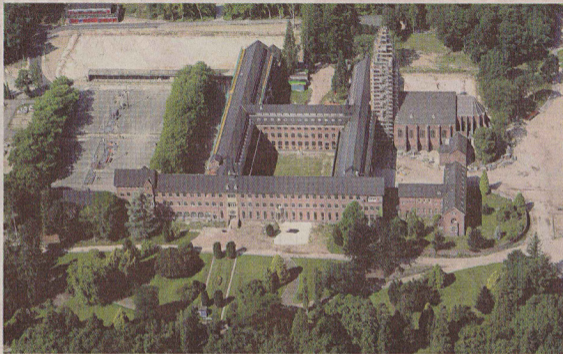
door **Jeroen Pol**

APELDOORN – De roerige jaren zestig gingen niet aan het Klein Seminarie voorbij. Vooral de jongere leraren brachten de studenten engagement bij. Willem Bevers was in die tijd één van de leerlingen.

Het gebouw kent voor Bevers geen geheimen. Iedere gang staat de Apeldoornse nog helder voor de ogen. Ook de gangen onder het gebouw. Bevers maakte van zijn kennis dankbaar gebruik om naar buiten te kunnen, op de momenten dat dit eigenlijk niet mocht.

„Er was een geheime route om naar buiten te komen”, zegt Bevers. „Al vraag ik me nu wel af hoe geheim die was. We gingen nog wel eens de hort op. Als we ongezien uit het gebouw waren dan gingen we richting Museum Vaals, het huidige restaurant Navette. Daar konden we door het hek. Dan moesten we de beek nog over en waren we buiten. Gingen we een frietje kopen op het Schubertplein en vervolgens weer rennend terug, want te lang wegblijven kon opvallen.”

De 57-jarige Apeldoornse kijkt met veel plezier terug op de laatste jaren dat het gebouw aan de Arnhemseweg dienst deed als priesteropleiding. „Er kwam een nieuwe

Het Klein Seminarie vanuit de lucht. De Politieacademie laat het gebouw geheel renoveren. foto **Sacha Wunderink**

stroming op gang. De jongere leerkrachten namen ook de veranderingen in de samenleving mee naar binnen. Ik heb daar geleerd wat het betekent om in een waar-

‘Een frietje kopen op het Schubertplein en vervolgens weer rennend terug.’

devolle samenleving te leven. Heel veel leerlingen zijn na het seminarie naar de sociale academie gegaan. Ik zelf ook, in Enschede. Vervolgens ben ik als buurtwerker aan de slag gegaan.”

Bevers plaatst ook een kanttekening. „Met name je afkomst speelde een grote rol. Daar werd soms letterlijk door gevochten. Zonen van boeren en directeurs hadden

een streepje voor op de zonen van arbeiders. Ik zat in de laatste groep, wij moesten veel dingen zelf uitzoeken.” De leiding van het Klein Seminarie kreeg steeds meer moeite aan leerlingen te komen. Het einde van de priesteropleiding, internaat en gymnasium naderde. „Daarom werd er uitdrukkelijk samengewerkt met het Veluws College. Leerlingen van het Ve-

luws kwamen naar het Klein Seminarie om het gymnasium te volgen. Zelf kwam ik tekort voor het gym. Ik ging naar het Veluws om daar de havo te volgen. We behoorden tot de eerste lichter die in Apeldoorn het havo-diploma haalde.” De contacten op schoolde zorgden er voor dat Bevers uitstapjes kon maken. „Ik ging veel met Ton Boekhoorn om. Er waren dagen dat zijn moeder naar het Seminarie belde om te vragen of ik bij hen huiswerk mocht maken. Ze kreeg toestemming, omdat het goed zou zijn om breder in de samenleving te staan. Vervolgens gingen Ton en ik dan nog wel eens een dagje naar Arnhem of Nijmegen.”

Over het leven op het Klein Seminarie zijn verschillende boeken verschenen. Henk Kroon schreef ‘Pubers voor God’. (ISBN 10:9056251244). Dit boek geeft een zeer helder inzicht in het leven en geeft details van het gebouw prijs. Het is te lezen bij de centrale bibliotheek. In het gemeentelijk archief bij CODA is ‘This was my war’ te vinden. Het boek is geschreven door een destijds 12-jarig meisje. Haar vader was dokter en werkte in het Klein Seminarie bij de verzorging van Duitsers en Engelsen. In het archief liggen ook ‘Aarts bisschoppelijk Kleinseminarie Culemborg/Apeldoorn 1906-1956’ en ‘Het vierde Rolduc 1946-1971 Geschiedenis van een Klein Seminarie’ door C. Reul en W. Engels.